

Елисавета Багряна
Параклис на пътя

1

И ЕТО ГИ – просторните морави
и първите разцъфнали дървета,
и пролетта, която бях почти забравила,
и слънцето, което горе свети.

След оня шум и душните вагони –
струящия се въздух на гората
и свежите, преплитаци се клони,
и златната смола, потекла по кората им.

Чия ръка незначайна ме притегли?
Кой дух добър пред мене вярно мина?
То беше твоята любов задгробна, негли,
и образът на свидното ни минало.

И ето тук – на същата тераса –
дойдох и мълком галя този камък...
Напразно мислех раната зарасла
и вярвах във изпепеляващия пламък.

2

МОЯТ ЧАС тогава не почука,
не умрях от пламналия стожер.
Но сега какво да правя тука
без сърцето си обичащо, о боже?

Бият пак неделните камбани,
грее слънцето, цъфтят цветята,
от ветреца леко разлюляни,
гонят се вълните на нивята...

Аз вървя и гледам, но студено
и безрадостно мълчи сърцето.
Образите бягат, отразени
не в очи, а в стъклените парчета.

3

СЕГА ЗНАЯ: не греят в небето звездите
за отмора на нашите погледи влюбени,
не тъмнее дъбът, не ухаят липите,
за да можем под тях като в сън да се губим...

Ето, ти си отиде – и аз ще си ида.
Още някоя пролет и лято, и зима –
и на двата ни кръста, далечни, невидими,
имената ни може би няма да има.

А в небето звездите все тъй ще си светят
и ще тегнат гроздовете зрели наесен,
а напролет отново ще цъфнат дърветата
и под тях други двама ще минат унесени.

КРАЙ

© Елисавета Багряна

Източник: Словото

Набиране: Елена Николова

Издание: Елисавета Багряна. „Амазонка. Избрана лирика в два тома.“ „Български писател“. С. 1973

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11733>]